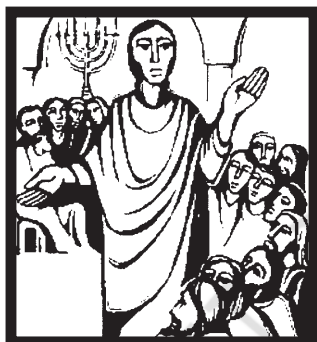




IV NIEDZIELA ZWYKŁA • ROK B



Ewangelia: Mk 1,21-28

Był właśnie w synagodze człowiek opętany przez ducha nieczystego. Zaczął on wołać: „Czego chcesz od nas, Jezusie Nazarejczyku? Przyszedłeś nas zgubić. Wiem, kto jesteś: Święty Boży”. Lecz Jezus rozkazał mu surowo: „Milcz i wyjdź z niego!”.

Idź precz, Szatanie

Pismo Święte mówi, że szatan to zły duch, zbudowany anioł. on istnieje, jest prawdziwą, osobową istotą duchową, obdarzoną inteligencją i wolnością. Sprzeciwia się Bogu, chce zniszczyć jego plany, zawładnąć człowiekiem i światem.

Zły duch i dzisiaj działa, kusi, zwodzi i kłamie. Jego działanie poznaje się po skutkach, które sprawia i budzi lęk, niepokój i zamęt, sieje egoizm, nienawiść, nieufność, wyzwala agresję i chęć niszczenia, szerzy zgorszenie. To on przyczynia się do zaślepienia człowieka przez liczne grzechy, nałogi i wszelakie zło. uległy mu człowiek oddala się od Boga, wyobcowuje się od ludzi, staje się cynikiem i siewcą zła.

Jezus przyszedł zwyciężyć szatana. Godzina Szczególnej Jego walki z szatanem jest Męka i śmierć na krzyżu. Wtedy niejako całe piekło sprysnęło się przeciwko Chrystusowi i chciało zniweczyć Jego dzieło. Męka i śmierć jest szczególną godziną ciemności i działania szatana. Jezus przez swoje

posłuszeństwo i ofiary sprawił, że „władca tego świata został precz wyrzucony” (J 12, 31).

Przez swoją Mękę, śmierć i zmartwychwstanie Chrystus jest zwycięzcą szatana, złego ducha, przeciwko Bogu i wroga człowieka.

Przyjacielu! Chociaż Jezus zadał szatanowi decydujący cios, to jednak walka z tym wrogiem nie jest skończona, ona trwa nadal, aż do czasu powtórnego przyjścia Pana. Wtedy to spełnią się słowa Apokalipsy: „A diabła, który ich zwodzi, wrzucono do jeziora ognia i siarki, tam gdzie są Bestia i fałszywy Prorok. I będą cierpieć katusze we dnie i w nocy na wieki wieków” (Ap 20, 10).

Zanim to jednak nastąpi, w Kościele Chrystusa trwa wieczna walka z szatanem i my bierzemy w niej udział. Jezus nadal zwycięża złego ducha w nas, wokół nas i przez nas. PozwólmY działać Jezusowi.

Ks. Ireneusz



Czy wiesz, że...

DOGMAT (gr. *dogma* - opinia, nauka, sąd, uchwała, dekret). W sensie kościelnym słowo to oznacza naukę (doktrynę) zawartą w objawieniu Bożym i przekazywaną przez Urząd Nauczycielski Kościoła (w powszechnym nauczaniu zwyczajnym biskupów całego Kościoła lub w sposób uroczysty na soborach powszechnych lub przez papieża). Choć dogmaty są nieomyłne i niezienne, jednak jako uwarunkowane historycznie i kulturowo formuły słowne nie odślaniają pełnej prawdy objawionej (są nieadekwatne do Bożej tajemnicy), a tym samym dopuszczają coraz pełniejsze i głębsze ich rozumienie oraz nieustanny rozwój. Doktryną wiary w sposób naukowy zajmuje się dogmatyka (gr. *dogmatikos* - dotyczący dogmatu), której głównymi działami (traktatami) są: trynitologia (nauka o Trójcy świętej), chrystologia (nauka o Jezusie Chrystusie), soteriologia (nauka o zbawieniu), eklezjologia (nauka o Kościele), sakramentologia (nauka o sakramentach), mariologia (nauka o Maryi, Matce Bożej), eschatologia (nauka o rzeczach ostatecznych).

Pani Katarzynie Wilczyńskiej
wyrazi współczucia
z powodu śmierci Taty
składa Redakcja

Kto ma władzę



Gdybyśmy naprawdę wiedzieli, dokąd zaprowadzi nas okrężna droga; gdybyśmy naprawdę wiedzieli, co jest dobre i złe, gdybyśmy naprawdę wiedzieli, kto jest dobry i zły; gdybyśmy naprawdę wiedzieli, czego i jak chce Bóg; gdybyśmy naprawdę wiedzieli wszystko; gdybyśmy naprawdę wiedzieli, czy i kim jest Bóg – zawsze w takich momentach rozglądamy się za kimś, kto by nauczał jak ten, który ma władzę.

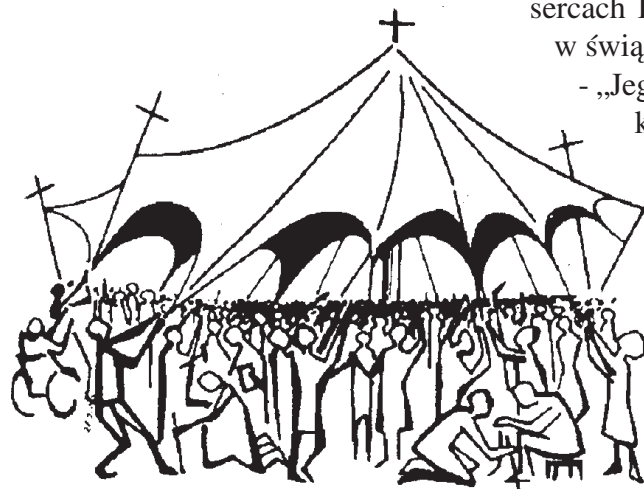
Drodzy Czytelnicy!

Z okazji zbliżających się ferii zimowych pragniemy życzyć wszystkim uczniom i nauczycielom dobrego odpoczynku. Jednocześnie informujemy, że kolejny numer naszej gazetki ukaże się 20. 02. 2000 r.

Redakcja

Człowiek współczesny ma potrzebę zobaczenia tego, że obietnice Boga, zrealizowane w osobie Chrystusa 2000 lat temu, spełniają się dla niego również dzisiaj. Zagłuszony tysiącem wiadomości, nieskończoną ilością słów, potrzebuje «Radosnej Nowiny», «Słowa», które staje się ciałem z jego ciała. Dzisiejszy człowiek jest zmęczony fałszywymi obietnicami szczęścia; potrzebuje spełnienia się obietnic, posiada rozpaczliwą potrzebę Zbawienia, jest spragniony i zgłodniały miłości, przyjaźni, zrozumienia; potrzebuje kogoś, kto mu pomoże przewyciężyć niepokoje, lęki, niepewności; potrzebuje kogoś, kto będzie mógł nadać sens pozornemu absurdowi, który go otacza. Misją osób konsekrowanych zawsze, ale przede wszystkim w tym «roku łaski», musi być misja Chrystusa: «głosić ubogim dobrą nowinę». Nasi bracia i siostry cierpią dzisiaj nie tylko z powodu ubóstwa materialnego (głód, wygnanie z własnej ziemi, prześladowanie, wojna, bezrobocie, choroba, opuszczenie...), ale także z powodu ubóstwa duchowego (samotność, rozpacz, degradacja moralna, zanik wartości, wyzysk...). Do tych wszystkich ludzi osoby konsekrowane są posłane, aby głosić «dobrą nowinę» o zbawieniu i wolności. Mnisi i mniszki kontemplacyjne oraz różni zakonnicy i zakonnice zaangażowani w apostołstwo czynnym, będą głosili ludziom cierpiącym, że można jeszcze mieć nadzieję, że można miłować. Konsekrowani, którzy doświadczyli swoim życiem wyzwalającego działania Chrystusa, będą mogli owocami odkupienia dawać świadectwo wszystkim ludziom. Oni, którzy ze względu na powołanie weszli w «rok łaski», będą głosić swoim życiem, słowami i czynami, że Królestwo Boże zapoczątkowane przez

Jezusa Chrystusa dwadzieścia wieków temu jest potężne i owocne dla wszystkich, ono może i musi przeniknąć do tkanki naszego społeczeństwa, może i powinno przemienić serce ludzi i struktury społeczne, może zmienić niesprawiedliwość w sprawiedliwość, rozpacz w nadzieję i nienawiść w miłość. W osobach konsekrowanych Chrystus również dzisiaj przechodzi „czyniąc dobrze wszystkim”, w dalszym ciągu ociera łzy, pociesza strapiionych, karmi głodnych, przytula dzieci, wyzwala uwięzionych. Dla wszystkich osób konsekrowanych pozostaje jednak głęboko prawdziwym fakt, że „najważniejszym przejawem misji nie są zewnętrzne dzieła, ale przede wszystkim uobecnianie w świecie samego Chrystusa przez osobiste świadectwo. Oto jest wyzwanie i pierwszoplanowe zadanie życia konsekrowanego! Im bardziej upodobniamy się do Chrystusa, tym bardziej czynimy Go obecnym i działającym w świecie dla zbawienia ludzi”. Módlmy się za tych wszystkich, którzy poświęcili całe swoje życie na służbę Bogu i człowiekowi.



Kościół – powszechny sakrament zbawienia

Słowo „Kościół” oznacza „zwołanie”. Wskazuje ono na zgromadzenie tych, których Słowo Boże zwołuje, by utworzyli Lud Boży; karmieni Ciałem Chrystusa, sami stają się oni Ciałem Chrystusa. (...)

Lud Boży posiada cechy charakterystyczne, które zdecydowanie odróżniają go od ugrupowań religijnych, etnicznych, politycznych czy kulturowych w historii:

- Jest on *Ludem Bożym*: Bóg nie jest własnością żadnego narodu. To on nabył dla siebie lud tych, którzy kiedyś nie byli ludem: „wybrane plemię, królewskie kapłaństwo, naród święty” (1P 2,9);

- *Członkiem* tego ludu staje się człowiek nie przez narodzenie fizyczne, ale przez „narodzenie z wysoka”, „z wody i Ducha” (J 3, 3-5), to znaczy przez wiarę w Chrystusa i chrzest;

- *Zwierzchnikiem* (Głową) tego Ludu jest Jezus Chrystus (namaszczonego, Mesjasz); ponieważ to samo namaszczenie, czyli Duch Święty, spływa z Głowy na Ciało, dlatego jest on „Ludem mesjańskim”;

- „*Udziałem* tego Ludu jest godność i wolność synów Bożych, w których sercach Duch Święty mieszka jak w świątyni”;

- „*Jego prawem* jest nowe przykazanie miłości, tak jak umiłował nas sam Chrystus”. Jest to „nowe” prawo Ducha Świętego (Rz 8, 2; 5, 25);

- *jest posłany*, aby być solą ziemi i światłem świata. „Stanowi dla całego rodzaju ludzkiego potężny załączek jedności, nadziei i zbawienia”;

- *Jego celem* jest Królestwo Boże, zapoczątkowane na ziemi przez samego Boga, mające rozszerzać się coraz dalej, aż na końcu wieków dopełnione zostanie również przez Boga”.

11 lutego – Światowy Dzień Chorych

Choroba i cierpienie zawsze należały do najpoważniejszych problemów, podających próbę życie ludzkie. Człowiek doświadcza w chorobie swojej niemocy, ograniczeń i skończoności. Każda choroba może łączyć się z przewidywaniem śmierci. Choroba może prowadzić do niepokoju, do zamknięcia się w sobie, czasem nawet do rozpacz i buntu przeciw Bogu, ale może także być drogą do większej dojrzałości, może pomóc lepiej rozemnać w swoim życiu to, co nieistotne, aby zwrócić się ku temu, co istotne. Bardzo często choroba pobudza do szukania Boga i powrotu do Niego.

Współ-
c z u c i e
Chrystusa
dla cho-
rych i lic-
zne uzdro-
wienia
z różnego
rodzaju
chorób są
wymownym
znakiem, że



„Bóg łaskawie nawiedził lud swój” (Łk 7, 16) i że Królestwo Boże jest bliskie. Jezus ma nie tylko moc uzdrawiania, lecz także moc przebaczenia grzechów. Przyszedł, by uleczyć całego człowieka, duszę i ciało; jest lekarzem, którego potrzebują chorzy. Jego współczucie dla wszystkich cierpiących posuwa się tak daleko, że Jezus utożsamia się z nimi: „Byłem chory, a odwiedziliście Mnie” (Mt 25, 36). Jego szczególna miłość do ludzi dotkniętych słabością nie przestaje w ciągu wieków pobudzać chrześcijan do specjalnej troski o tych, którzy cierpią na ciele i duszy. Znajduje się ona u podstaw podejmowania niestrudzonych wysiłków, by ulżyć im w cierpieniu. Często Jezus żąda od chorych wiary. By ich uzdrowić, posługuje się znakami, takimi jak dotknięcie śliną i nałożenie rąk, nałożenie błota i obmycie. Chorzy starają się Go dotknąć, „ponieważ moc wychodziła od Niego i uzdrowiała wszystkich” (Łk 6, 19). W ten sposób w sakramentach Chrystus nadal „dotyka”, aby nas uzdrowić. Wzruszony tyłu

cierpieniami, Chrystus nie tylko pozwala dotykać się chorym, lecz także bierze na siebie ich nędzę: „On wziął na siebie nasze słabości i nosił nasze choroby” (Mt 8, 17). Nie uleczył wszystkich chorych. Jego uzdrowienia były znakami przyjścia Królestwa Bożego, zapowiadały uzdrowienie bardziej radykalne: zwycięstwo nad grzechem i śmiercią przez Jego Paschę. Na krzyżu Chrystus wziął na siebie cały ciężar zła i zgładził „grzech świata” (J 1, 29), którego skutkiem jest właśnie choroba. Przez swoją mękę i śmierć na krzyżu Chrystus nadał cierpieniu nowe znaczenie; teraz może ono

u p o d a b-
niać nas
do Niego
i j e d n o-
czyć nas
z J e g o
z b a w c z ą
m ę k ą.
Chrystus
w z y w a
s w o i c h
uczniów,
by szli za

Nim, niosąc z kolei własny krzyż. Idąc za Nim, uzyskują oni nowe spojrzenie na chorobę i chorych. Jezus wprowadza ich w swoje ubogie i poświęcone służbie życie oraz daje im udział we własnym posłaniu współczucia i uzdrawiania: „Oni... wyszli i wzywali do nawrócenia. Wyrzucali też wiele złych duchów oraz wielu chorych namaszczali olejem i uzdrawiali” (Mk 6, 12-13).

Kościół otrzymał to zadanie od Pana i stara się je wypełniać zarówno przez opiekę, jaką otacza chorych, jak i przez modlitwę wstawienniczą, przez którą łączy się z nimi. Kościół wierzy w ożywającą obecność Chrystusa, lekarza dusz i ciała. Obecność ta działa szczególnie przez sakramenty, a w sposób zupełnie specjalny przez Eucharystię - Chleb, który daje życie wieczne.

Nabożeństwa fatimskie w naszej parafii dla chorych, cierpiących i ludzi starszych połączone z Różańcem i Mszą św. odbywają się przez cały rok, każdego trzynastego dnia miesiąca o godz. 9.00.

Cierpienie – blaskiem wiodącym ku Chwale Bożej

Cierpienie – słowo wielkie, słowo tajemnicze...
Wzorem cierpienia jest Chrystus
Wciąż Jego Święte Oblicze
Staje mi przed oczami,
Gdy myślę o Jego strasznej Męce
na szorstkim drzewie Krzyża...
To On, Bóg – Człowiek, tak dawno już
Dla nas, zwyczajnych grzeszników,
Dla nas się poniżył,
Bo nas kocha, więc cierpiał
To tak dawno było...
lecz cierpienie Jezusa nappełnia nas siłą...
Gdy przyjdzie starość, choroba, śmierć
kogoś Bliskiego
Uciekamy się z pokorą do Tego, Który
cierpieć umiał
I, Który dlatego nasze ludzkie cierpienie
doskonale rozumie
A zawsze nas rozumiejąc, będzie nam
biednym pomagał
Byle tylko cierpiący człowiek
Tego Ojca Kochanego o wytrwałość błagał!
Cierpienie – choć rzecz trudna,
Lecz piękna zarazem.
Kiedy więc przyjdzie do mnie,
klękam przed obrazem Miłosiernego
Chrystusa
i – choć to ciężko przychodzi, przyznaję,
dziękuję Mu za wszystko
A wtedy trudne chwile
On, Jezus osłodzi...
Kiedy cierpię w udreće
cała się oddaję Temu,
Który rozumie mnie tak doskonale,
Który szepcze cichutko:
„Wytrwaj, dziecko, w blasku tego cierpienia,
Ono pomoże ci kiedyś żyć ze Mną wiecznie
we wspaniałej Niebiańskiej Szczęśliwości,
W Nieba Mego chwale!”
Zgadzam się więc nas wszystko, co mi
ześlesz Boże,
Ufam Ci całym biednym ludzkim sercem,
że w tych trudnych chwilach
Ty, mój Najlepszy Ojcze,
zawsze mnie wspomogiesz!
Cierpienie – słowo piękne, pełne majestatu
Chrystus zawsze poda swą silną dłoń
cierpiącemu bratu.

Katarzyna Wilczyńska

INFORMACJE



1. Dziś o godz. 17.00 ostatnie w tym okresie Nabożeństwo Kołędowe – później wystawienie Najświętszego Sakramentu, litania do Imienia Jezusa i błogosławieństwo Najświętszym Sakramentem.
2. W środę, 2 lutego – Święto Ofiarowania Pańskiego, zwane w Polsce świętem Matki Bożej Gromnicznej. Jest to dzień poświęcony życiu konsekrowanemu w kościele. Zapraszamy wszystkich do dziękowaniu Bogu za tych wszystkich, którzy poświęcili całe swoje życie na służbę Bogu i człowiekowi. Msze Św. będą o godz.: 6.30, 8.00, 9.30, 16.30 i 18.00. Poświęcenie świec przed każdą Mszą Św.
3. W tym tygodniu przypada Pierwszy Czwartek, Piątek i Sobota Miesiąca. Spowiedź dla dorosłych i młodzieży podczas wszystkich Mszy św. i w piątek od godz. 17.30. Spowiedź dla dzieci z klas trzecich i tych, które odprawiają Dziewięć Pierwszych Piątków Miesiąca w piątek od godz. 15.45. Msza św. o godz. 16.30.
4. W piątek, 4 lutego w Katedrze – Apel Młodych Trzeciego Tysiąclecia. Spotkanie młodzieży oazowej, starszych ministrantów i wszystkich pragnących modlić się z młodymi naszego miasta w piątek o godz. 18.15 przed dużym kościołem. Wyjście do Katedry o godz. 18.30.
5. W przyszłą niedzielę, 6 lutego o godz. 16.00 w kaplicy Świętej Rodziny Msza św. w intencji Rodzin.
6. W przyszłą niedzielę po każdej Mszy św. Komitet Budowy Kościoła będzie przyjmował indywidualne ofiary na dalsze prace na zapleczu i wokół kościoła.

V Niedziela Zwykła 6.02.2000 r.

1. W niedzielę, 6 lutego o godz. 17.00 – w kaplicy Świętej Rodziny – Nabożeństwo ku czci Miłosierdzia Bożego połączone z adoracją Najświętszego Sakramentu. Po nabożeństwie zmiana tajemnic dla Kółek Żywego Różańca.
2. Dzieci klas II i ich rodziców zapraszamy na Mszę św. w niedzielę, 13 lutego na godz. 16.00.
3. W niedzielę, 13 lutego homilie na wszystkich Mszach Świętych wygłosi Ks. Pallotyn z nowopowstałej placówki pallotyńskiej w Sandomierzu. Po Mszach świętych będzie rozprawdzał cegielki na budujący się tam kościół. Tych, których stać zachęcamy do poparcia tej zbożnej inicjatywy.
3. W poniedziałek, 14 lutego - dzień chorych w naszej parafii. Msza św. dla chorych, cierpiących i ludzi starszych o godz. 9.00. Po Mszy św. błogosławieństwo chorych Najświętszym Sakramentem. Różaniec i okazja do spowiedzi od godz. 8.30.

2 lutego - Ofiarowanie Pańskie



Drugiego lutego w Kościele obchodzi się święto Ofiarowania Pana Jezusa, czyli Przedstawienie Jezusa w Świątyni zgodnie z Prawem Mojżeszowym, a więc w czterdziestym dniu po urodzeniu dziecka, i wykupienia go, jako pierwotnego syna należącego do Boga, za symboliczną opłatą 5 syków.

Już od czwartego wieku dzień ten obchodzony jest bardzo uroczysto na Wschodzie, jako święto Pańskie pod nazwą „Spotkania”. W szóstym wieku święto to przyjęli Grecy pod nazwą „Hypapante”. W Polsce Ofiarowanie Pańskie było świętem nakazanym. Zawsze miało charakter uroczysty i cieszyło się wielką sympatią u wiernych, co nadal pozostało. Jawi się pod nazwą Matki Bożej Gromnicznej, ponieważ wówczas święci się świece zwane gromnicami na pamiątkę nazwania Jezusa przez Symeona „światłem na oświecenie pogan”.

W minionym tygodniu

Ochrzczeni zostali:

Anna Julia Kowalewska
Szymon Marek Mucha



Związek małżeński zawarli:

Monika Justyna Skibińska
i Paweł Sylwester Adamczyk
Iwona Małgorzata Wojewoda
i Sławomir Wojciech Wasik

Odeszli do Pana:

Marianna Wasilewska – 1. 65
Władysław Kołodziejczyk – 1. 85
Bronisława Badonierz – 1. 79

ZYCZENIA

W 50. rocznicę ślubu Marii i Józefa,
w 40. rocznicę ślubu Marianny i Tadeusza,
w 30. rocznicę ślubu Barbary i Krzysztofa,
w 10. rocznicę ślubu Renaty i Piotra,
w 84. rocznicę urodzin Zofii,
w 80. rocznicę urodzin Kazimierza,
w 50. rocznicę urodzin Danuty,
w 21. rocznicę urodzin Joanny,
w 18. rocznicę urodzin Marii,
w 18. rocznicę urodzin Moniki,
w 18. rocznicę urodzin Karoliny,
w 18. rocznicę urodzin Barbary,
w 18. rocznicę urodzin Michała,
w 18. rocznicę urodzin Krzysztofa,
w 3. rocznicę urodzin Dominika i Patryka
błogosławieństwa Bożego
i opieki Najświętszej Maryi
Panny życzy



Redakcja

Kalendarium

Kalendarz obchodów jubileuszowych w Diecezji Radomskiej

02.02.2000 r. – Święto Ofiarowania Pańskiego. Światowy Dzień Osób Konsekrowanych. Jubileusz osób konsekrowanych.

04.02.2000 r. – Apel Młodych III Tysiąclecia. Spotkanie młodych w Katedrze.

11.02.2000 r. – Światowy dzień chorych. Wspomnienie Matki Bożej z Lourdes. Nabożeństwa dla chorych w parafiach z udzieleniem sakramentu chorych.



Adres redakcji: 26-600 Radom, ul. Wiejska 2, tel. 366-81-44

Redaktor naczelny: Agnieszka Stępień, Z-ca redaktora naczelnego: Magdalena Kowalska, Dyrektor techniczny: Grzegorz Stępień.

Opiekun duchowy: Ks. Ireneusz Chmielowski SAC. Odpowiedzialni: Katarzyna Wilczyńska, Halina Siczek,

Łukasz Grzeszczyk, Marcin Ciosek, Marcin Durasiewicz, Maria Sowińska, Sylwia Buchacz, Monika Grzesiak.

Drukarnia Virgo, tel. (048) 3633844, 0601 97 02 72